

De dood van een redde

Ik heb er nog nachtmerries van: het meest vreselijke geluid dat ik ooit heb gehoord

Op vakantie in Griekenland kreeg de 24-jarige vriendin van Mel een dodelijk motorongeluk. “Ze zei ‘tot straks’ en stapte op de motor waarop ik had moeten zitten. Ze lachte, haar lange blonde haren wapperden in de wind. Dat is het laatste wat ik van Petra heb gezien.”

| door Tanya van der Spek

“Twee weken voor het ongeluk zei Petra: ‘Ik ga dood’. We lagen op bed te kletsen, te lachen, elkaar te kietelen. Ik reageerde: ‘Ja, tuurlijk, ik ga ook dood.’ ‘Nee’, zei ze, ‘ik ga heel snel dood. Op vakantie krijg ik een ongeluk. De persoon bij mij breekt een been.’ Onze vakantie was op dat moment nog niet geboekt. Ik werd heel boos. ‘Wat nou’, riep ik, ‘je bent mijn vriendin, ik wil je absoluut niet kwijt!’

Vier jaar geleden, ik was twintig, hebben wij elkaar ontmoet in een gaybar. We keken elkaar aan en wisten: *this is the one*. We belandden aan dezelfde tafel, kletsten, maakten geintjes en bij de laatste slownummers vroeg ze me ten dans. Petra was interessant, ze was drie jaar ouder en had veel meegeemaakt. Zij raakte me, iets dat ik niet vaak meemaak. Ik was direct verkocht. Zij woonde samen, toch spraken we af. Na een avond thuis film kijken vertelde Petra haar vriendin over mij. Ze werd het huis uitgeschopt, kwam een weekend bij mijn moeder en mij logeren en is nooit meer weggegaan. Vijf maanden later hadden we ons eigen huisje. Wij werkten in een hotel. Als zij nachtdienst had, kookte ik rond vier uur een warme maaltijd voor haar en zette een biertje klaar. Zonder dat ze het zei, wist ik wat ze wilde eten.

Daarna kropen we tegen elkaar aan in bed. Soms had ze nachtmerries, dan las haar ik voor. Ik heb haar 's ochtends eens gewekt met verse bloemen van de bloemist en een zelfgemaakt kaartje waarop ik had geschreven: ‘het is zo bijzonder dat ik iemand zo fantastisch als jij heb mogen leren kennen’.

Ik viel op Petra door haar levenshouding: geen bullshit, hard werken voor de dingen die je wilt en blij zijn met wat je hebt. Ik ben afkomstig uit een rijk milieu in Brazilië. Daar ben ik geadopteerd door een Argentijnse vader en een Nederlandse moeder – waar ik mijn handje maar hoefde op te houden voor geld. Sinds ik op mijn zeventiende, na de dood van mijn vader, naar Nederland ben gekomen, heb ik me moeten aanpassen. Van Petra leerde ik waar het allemaal om draait: liefde geven, anderen respecteren en helpen en bewust genieten van het leven. Ze was een onwijs mooie vrouw. Lang, slank, blauwe ogen, lang blond haar, ze kon lekker zoenen. Ze had een sprankeling in haar ogen die ik nooit bij een ander heb gezien. We genoten als we op ons dakterrasje zaten of op vakantie gingen naar Spanje en Eurodisney: gek doen, lol maken. We hadden aan één blik genoeg. Het was intens, apart, close, mooi. Ze gaf

nde engel

me zoveel liefde en warmte. We wilden samen oud worden. Er waren ook moeilijkheden, ik had een alcoholprobleem, experimenteerde met drugs en was agressief. De woede en het lege gevoel dat ik altijd kende doordat ik ben geadopteerd, verdwenen door haar. Petra leerde mij van mezelf te houden.”

“In juli 1999 gingen we naar Griekenland: ‘samos’ naar Samos! Vlak voor ons vertrek legde een vriendin tarotkaarten. Geschrokken zei ze dat er op vakantie iets ergs zou gebeuren. Iets met de dood. Mijn gevoel was toen ‘het zij zo’. Je kunt je tegen veel dingen verzetten maar niet tegen de dood. Op de vlucht erheen liet ik Petra bij het raampje zitten, wat ik normaal nooit deed. Wist ik dat het haar laatste keer zou zijn? Die vakantie hebben we intens genoten. Op zoek naar verlaten strandjes, op autosafari, uit eten, feesten, skinny dipping, scooters huren en heel veel lachen en vrijen. Elke dag was onze dag. Maandag 12 juli 1999 was onze allerlaatste dag. We waren naar het strand geweest en leverden onze scooters in. De eigenaar van de shop vroeg ons met een vriend mee uit eten. Eigenlijk wilden we terug en souvenirs kopen, maar we gingen. Petra achterop een crossmotor, ik achterop een soort Harley. Terug zouden we ruilen. Maar na het eten was de man van de Harley erg dronken. Peet en ik kregen een beetje ruzie, moesten we geen taxi nemen? Opeens keken we elkaar aan, knuffelden we elkaar en zeiden we sorry. Het voelde als een algehele sorry. Voor alle ruzies ooit. Ik voelde aan dat er iets mis zou gaan, dus ik zei Petra bij de minder dronken man te zitten. Mocht er iets gebeuren, zou het mij overkomen. We kusten elkaar. ‘Tot zo hè.’ ‘Ja, tot straks.’ De motor scheurde weg. Ze lachte, haar lange blonde haren wapperden in de wind. Dat is het laatste wat ik van Petra heb gezien.

Na een scherpe bocht zag ik vanuit mijn ooghoek een motorlicht schijnen in de afgrond. Daar lag de crossmotor. *Oh my God, what the fuck happened?* Ik kon alleen denken: ‘Als je maar leeft, als je maar leeft, leef alsjeblieft, leef, leef, leef!’ Maar ik wist: ze was dood. Ik rende die afgrond in, de bestuurder lag te jammeren: ‘mijn been, mijn been’. Ik schold hem uit: ‘Wat nou je been, waar is mijn vriendin?’ Toen zag ik haar liggen, onder de gevallen boomstam waar ze tegenaan waren geknald toen ze de bocht misten. Haar linkergymp was weg, ik zag dat haar tenen blauw werden. Ik heb iets onder haar hoofd gelegd en haar pols gevoeld. Ik heb hartmassage gegeven en mond op mond beademing. Maar ik wist dat ze weg was. Ik kon de dood letterlijk ruiken. Het was afschuwelijk. Ze maakte alleen nog maar een gorgelend geluid. Op een gegeven moment heb ik haar in mijn armen genomen, in mijn schoot gelegd en zitten wiegen. Ik heb zo hard geschreeuwd, onvoorstelbaar hard gegild. Ik heb er nog nachtmerries van: het meest vreselijke geluid dat ik ooit heb gehoord. Het voelde als een slechte droom, een film. Een gevoel alsof een filmcamera

heel hard door bossen gaat, stopt, naar beneden wordt gericht, dan heel snel naar boven en gaat draaien. Een gevoel van ‘het is gewoon niet waar’. Ze was gewoon in mijn armen gestorven. En ik kon er niks aan doen. En ik had op die motor moeten zitten. En dat zat ik niet.”

“De politie kwam. Het duurde een uur voor er hulp was, twee uur voor ze Petra uit die afgrond hebben gehaald. Na de autopsie bleek dat ze een gescheurde lever had. Dan heb je meestal nog minuten te leven. Ik vroeg of ik mijn agressie mocht uiten en ben toen zo hard tegen een muurtje gaan trappen dat het samen met het boompje erachter omver is gevallen. Op het politiebureau was ik kalm. Iemand van de Griekse ambassade vertaalde mijn verhaal. Petra’s ouders en mijn moeder kon ik maar niet bereiken.

’s Ochtends is de Nederlandse politie bij haar ouders langs geweest. Ik ben het Griekse politiebureau uitgelopen en heb mijn ingewanden leeggekotst. De reisleidster nam me mee naar het appartement. Ik ben gaan douchen omdat ik onder het bloed zat. Zij heeft onze spullen ingepakt. Ik kreeg meteen een vliegtuig terug, heb de hele vlucht alleen maar gejannt. Direct onder aan de vliegtuigtrap ving mijn oom me op. We zijn naar Petra’s ouders gegaan. Die waren radeloos. Nooit eerder heb ik mensen zo gebroken gezien. Van de anderhalve week tot de begrafenis herinner ik me weinig. Met haar ouders heb ik een simpele, witte kist uitgezocht. Het was de mooiste begrafenis die ik ooit had meegemaakt. Er waren honderden mensen, ze vormden een haag van het rouwcentrum tot aan het graf waarheen we de kist droegen. Ik voelde Petra’s aanwezigheid, anderen deden dat ook. Op de rouwkaart staat een zonsondergang die Petra gefotografeerd had de avond dat ze stierf. Ik heb meer foto’s van die laatste dag. Petra die uitkijkt over een helderblauwe zee. Alsof ze afscheid aan het nemen was en vrede kreeg met alles. Ik zal haar altijd blijven missen. Soms voel ik haar aanwezigheid. De eerste keer terug alleen in ons huisje staarde ik wezenloos voor me uit. Toen zag ik haar vanuit mijn ooghoek bij de deur. Ze was er en verdween. Ik fluisterde: ‘Hee Peet, je bent er toch nog wel.’ Ik zie haar niet, maar ze is er. Ik heb veel over haar gedroomd. Dat ik in een afgrond val en zij mijn hand grijpt en me omhoog trekt. Ze zorgt nog steeds voor me. Ze geeft me kracht als ik het nodig heb.

Petra raakte mensen door de energie die om haar heen hing, haar aura was een groot licht. Veel mensen bestaan, Petra leefde. Misschien omdat ze maar zo kort had. Als kind zei ze al: ‘Ik word niet oud.’ Ze zei ook altijd: ‘Ik ben hier om Mel te redden.’ En blijkbaar, toen haar taak was volbracht, kon ze door. Twee weken voor haar dood zei Petra: als ik er niet meer ben, word ik je kleine engeltje. En zo zie ik haar ook. Als mijn reddende engel. Zij liet me zien wat belangrijk is in het leven. Zij leerde mij van mezelf te houden.” ●